

еоего, като свѣти съсъ сичката си свѣтлина, ще се лиши, може, за сѣкоги отъ благодѣтелнитѣ зари на слънцето. И това цвѣтъ, наистина, охъ! какъ заминахъ! То пакъ видѣ денятъ; уви! въ какво състояние!

Когато останяхъ самси у тая страшна тъмница, когато човахъ ключелкитѣ и когато гледахъ отъ малката свѣтлина, която слизаше отъ малкиятъ издигнатъ прозорецъ, голитѣ дѣски, които ми давахъ за лѣгло, и голѣмиятъ синджиръ, който висеше на стѣната, сѣдахъ растреперанъ на лѣгло то си, и като земахъ тоя синджиръ, мѣряхъ му дѣлжината, и мисляхъ, че е отреденъ за мене.

Слѣдъ половинъ чясъ, човамъ да се обрѣщатъ ключоветѣ; вратата се отварятъ: главниятъ вардачь ми носеше единъ кърчягъ (стомна) вода.

«Ето за пиене, каза ми съсъ грубъ гласъ; утрѣ ще ви донесъ хлѣбътъ.»

«— Благодарство, човѣче добри.»

Той ми отговори: «Азъ не сѣмъ добъръ.»

«— Толкосъ по-злѣ за васъ!» рекохъ му съсъ прѣзрѣние, и повторихъ: «Тоя синджиръ е, разумѣва се, за мене, нали?»

«— Да, за ваша милость, ако не си миренъ, ако се сърдишь, ако си безочливъ. Ако ли, напротивъ, си миренъ, ще ти турятъ на краката сѣмо единъ синджиръ! Ковачятъ е тука близо, дѣто го прави.»

Той се расхождаше полека на дѣлго и на широко, като въртеше тоя страшенъ купъ голѣми ключове; а азъ, съсъ едно разярено око, гледахъ исполинското му остарѣло и сухо лице; и макаръ и да имаше у чъртитѣ му нѣщо нѣ просташко, сичко у него ми се виждаше да исказува една звѣрека жестокость.